

Bodemsanering een blijvertje?

De vondst van chemisch afval onder een woonwijk en vooral het rumoer daaromheen zette de bodemverontreiniging in Nederland ruim dertig jaar geleden in één klap op de kaart. De overheid reageerde adequaat met geld, beleid en wetgeving. Het opruimen van de verontreiniging was lange tijd een actie van de overheid. Achteraf kreeg de vervuiler wel een rekening. Later werd het initiatief verlegd naar particulieren die iets met de bodem willen.

Na ruim dertig jaar zit de taak van de overheid er bijna op. In een convenant is geregeld dat de overheid de zogenaamde spoedlocaties nog aanpakt en daarna ligt het initiatief definitief elders. In ons eigen land blijft nog veel bodemverontreiniging over die nu niets of niemand schaadt, maar die een gevoeliger bestemming wel in de weg kan zitten. Verder zijn er veel gevallen van verontreiniging aangepakt door ze in te pakken. Dat vereist eeuwigdurende nazorg. Om nog maar te zwijgen van nieuwe bodemverontreiniging nadat bijvoorbeeld een chemisch bedrijf in brand vliegt. En wat denkt u van de bodemverontreiniging in andere landen, waar een wake-up call tot nu toe is uitgebleven?

Ik denk daarom dat de bodemsanering altijd zal blijven bestaan. In Nederland vermoedelijk op een zachter pitje, in de rest van de wereld met een grotere intensiteit.